

Van het Provinciaalaat

Wanneer ik dit schrijf is het hartje herfst. Na een lange warme zomer en prachtige herfstdagen komen we in de donkere dagen voor Kerstmis. De bladeren zijn van de bomen en de tuin is zijn bloemenpracht al weer kwijt. De natuur is afgestorven, gaat in winterslaap en wacht op het nieuwe voorjaar. Het opstaan 's morgens wordt lastiger, want het is nog helemaal donker. De klok is een uur teruggezet, we leven in wintertijd. Maar als je goed kijkt zie je door de zachtheid van de natuur hier en daar

weer tekenen van nieuw leven. En tijdens de lange donkere winteravonden ontsteken we lichtjes. Dat deden we ook tijdens de viering op zaterdag 7 november waarin we onze overleden medebroeders herdachten en ook de overleden leden van de Salesiaanse familie.

62 Medebroeders zijn ons voorgedaan in de dood. We noemden hun namen en ontstaken een lichtje bij hun foto's. Het roept weer allerlei herinneringen op. Het zijn toch de mensen die je gevormd hebben en waarmee je je ineens weer sterk verbonden weet. Het afgelopen jaar is in Brazilië Louis van de Raadt overleden en in Zuid-Afrika Cees Trommelen. In onze Salesiaanse familie

vielen twee overledenen te betreuen. Ad van Laarhoven en Ellis van Sambeek-van Heukelom. Ook bij hun foto ontstaken we licht. Het laatste lichtje was voor onze overleden abonnees van Salesiaans Contact.

Na de nodige broodjes, koffie en gezellige onderlinge gesprekken keerde ieder weer huiswaarts.

Retraiterreis Annecy

Van zaterdag 19 tot met zaterdag 26 september zijn we met een kleine groep van negen personen naar Annecy geweest. We verbleven in een huis in Menton-St. Bernard.

We verdiepten ons elke dag in teksten van Frans van Sales en bezochten de bekende plekken.

Zijn geboorteplaats Thorens, het kasteel en de kerk waarin hij gedoopt is en tot bisschop gewijd.

De galerie, het eerste kloostertje, waar hij samen met Jeanne de Chantal de Visitatie begon.

Volgend jaar 2010 is dit precies honderd jaar geleden.

Natuurlijk ook de Basiliek, die hoog op een berg boven het stadje uittroont. De kerk van Frans van Sales, de Kathedraal St. Pierre en de kerk van Notre Dame de Liesse, waar zijn moeder als 14 jarig meisje gebeden heeft om een zoon.

We maakten de reis naar Les Allinges, waar hij als missionaris gewoond en gewerkt heeft en vandaar naar Thonon. De Hyppolituskerk, waar hij in die tijd preekte, terwijl de protestanten stiekem achter een pilaar stonden te luisteren, is prachtig gerestaureerd. Een plaatje. Om stil van te worden.

Natuurlijk maakten we een tocht door de Haute Savoye zoals hij dat gedaan heeft om alle parochies van zijn bisdom te bezoeken. Hij deed dat op zijn paard of te voet en ik vermoed dat de wegen iets minder waren dan nu.

Het lezen van zijn teksten en het bezoeken van de plekken was een goede afwisseling en gaf een hele nieuwe dimensie aan deze reis. We beleefden het intensief en ook de onderlinge band was een hechte vriendschapsband. Samen verzorgden we het eten en natuurlijk was er ook ontzettend veel plezier.

Het was de eerste keer dat we op deze manier een week in Annecy waren. Volgens de deelnemers zeker voor herhaling vatbaar. " Een onvergetelijke week, die zo maar op je weg komt" zei een van de deelnemers. Dit werd door allen bevestigd.

Salesiaanse Familiedag

Zaterdag 10 oktober waren we met 45 leden van de Salesiaanse familie bij elkaar. Een dag van ontmoeting. We stonden met elkaar

in kleine groepjes stil bij een aantal aspecten van de Salesiaanse spiritualiteit, maakten met elkaar wat afspraken en vierden tot slot de eucharistie.

Een warme, hartelijke, ongedwongen bijeenkomst, en ook weer verrijkend.

Diamanten Jubilaris

Zondag 11 oktober moesten de Oblaten weer vroeg op pad. Pater Jan Bokern vierde zijn diamanten priesterfeest in de parochiekerk van zijn geboorteplaats Leiden. Hoewel Jan en zijn familie liever dit feit in de viering van half twaalf herdacht zouden hebben, gaf de pastoor er de voorkeur aan om dit te vieren in de hoogmis van 10.00 uur. Om half tien stonden acht oblaten op de parkeerplaats bij de kerk van de H. Lodewijk, hartje Leiden stad.

Een grote stoet misdienaars en acolieten, de pastoor, de diaken en de Oblaten trokken plechtig de kerk binnen. De diamanten jubilaris sloot de rij. De viering was geheel in het Latijn.

Jan vertelde me dat hij in geen 40 jaar meer was voorgedaan in een viering met Latijnse teksten, maar dat zou je niet gezegd hebben. Ook voor ons was het wennen. Na de eucharistieviering was er gelegenheid om Jan te feliciteren in het parochiehuis, onder

het genot van een kop koffie. Vele mensen kwamen Jan de hand schudden. Je kon merken dat hij door velen gekend werd. Met familie, vrienden en Oblaten hebben we Jan gefêteerd en heerlijk gegeten en een glas wijn gedronken. Jan en zijn familie en wij allen genoten van dit samenzijn.

Donderdag 22 oktober is Jan weer teruggevlagen naar zijn mensen in Luderitz, Namibia, waar hij met kerstmis 88 jaar hoopt te worden. Jan, namens ons allen gefeliciteerd.

Wanneer dit nummer bij u in de bus valt is Sint Nicolaas weer het land uit en bereiden we ons voor op Kerstmis.

In deze tijd van het jaar, rond Kerstmis, voelen we alles dieper en intenser dan in de rest van het jaar. We zijn gevoeliger voor het goede dat we meemaken, maar ook voor de eenzaamheid, het verdriet en de pijn. We voelen ons meer betrokken op elkaar en sturen elkaar goede wensen, nodigen elkaar uit en zijn meer attent voor elkaar dan anders. Er komen diepe verlangens in ons boven. We hunkeren naar liefde, aandacht en warmte. En vooral hopen we dat er vrede mag zijn in onszelf en tussen alle mensen op onze aarde.

In deze tijd rond Kerstmis staan we ook meer dan anders open voor de onzichtbare kant van ons leven. We beseffen meer hoe wonderlijk het is dat we leven en dat er steeds weer nieuw leven geboren wordt. Hoe kan het toch dat we er zijn? Hoe kan het toch dat we van elkaar kunnen houden? En wat is de oorsprong van de grote verlangens in ons hart? Het Geheim van ons leven komt op ons af en spreekt ons aan. Met alle grote vragen die daar bij

horen: waarom is er zoveel leed in ons eigen leven en in onze wereld? Waarom doen mensen elkaar zoveel verdriet aan?

Waarom gaan wij mensen dood?

Ja, in deze tijd gaat er veel om in ons mensenhart. We kunnen het niet eens onder woorden brengen. En toch zoeken we woorden en beelden om dit wonderlijke met elkaar te delen. Het heeft iets van licht, engelen, sterren. Vooral van een kind. In een kind komt het

wonderlijke van ons bestaan nog het meest aan het licht. Daarom zeggen we ook: "In Jou, kind van Bethlehem, zien we dat grote Geheim. In Jou woont God of welke andere naam wij aan dat grote Mysterie geven. In jou woont degene die we de Liefde noemen en daar leef je van".

'Liefde' is een goede, zo niet de beste naam voor dat grote Geheim dat ons doet ademen, doet leven en liefhebben. Daaruit is het kind van Maria voortgekomen.

Maar niet alleen Hij, het Christuskind. In ieder van ons woont die Liefde. In jou, in mij, in elke mens. In gebroken vorm weliswaar. Soms moet je bij jezelf of bij je medemens diep graven om achter alle kleinmenselijkheid en soms zelfs onmenselijkheid die Liefde te ontdekken.

Rond de kerstdagen vieren we samen dat die Liefde in mij, in jou en in iedere mens woont. En we vragen dat die Liefde ons vrede mag brengen en ons aan mag sporen om ons voor die vrede en goedheid in te zetten. Ik wens je toe dat die Liefde helemaal in jou mag stromen. Dat die Liefde jouw sterkte mag zijn als je dit jaar een moeilijke Kerst hebt. Mede namens alle medebroeders wens ik je een Gezegend Kerstfeest en goede feestdagen. De allerbeste wensen voor het nieuwe jaar.

Ik doe dit met een Keltische zegenwens:

***'Moge het nieuwe jaar
je goede dagen schenken,
en moge uw huis
en allen die er in wonen
in dit nieuwe jaar rijkelijk gezegend zijn
met Gods liefde.'***

Kees Jongeneelen osfs

